

Ramon Casas, "Ramon Casas i Pere Romeu en un tàndem"

LA VOLTA AL MÓN D'EN PERE I EN RAMON

24 desembre 2008

En Ramon i en Pere van decidir fer la volta al món amb bici. Es van comprar el mateix equip: el mateix vestit, els mateixos mitjons, fins i tot les mateixes sabates, i és així com va començar

LA VOLTA AL MÓN AMB BICICLETA

Com que no volien suar gaire anaven lleugers d'equipatge. A la motxilla només duien un parell de calçotets, una samarreta i uns mitjons de recanvi.

En Ramon era pintor i es fixava sobretot en els paisatges i en les persones; en canvi en Pere, que volia obrir un nou restaurant, només tenia ulls per als nous refrescos i els plats que provaven per fer-los a la tornada i sorprendre els seus clients.

Mentre pedalejaven ho anaven comentant a la seva manera...

-Pintaré una dona enmig de la boira de Londres. Així semblarà que està somiant -deia en Ramon.

-I jo faré un còctel de papaia amb xocolata que farà embogir els meus clients -assegurava en Pere.

-Bona idea. I la dona del meu quadre l'estarà prenent. T'adones que en un quadre hi pot haver moltes coses que no es veuen? I en Pere va afegir:

-I tant, de fet, els que estan pintats segur que porten a l'estómac el que han menjat?

Un dia, quan visitaven un petit poblet africà, en Ramon li va comentar a en Pere:

-T'has fixat que aquest watusi té un plat a la boca?

-Per què t'estranya? Tu sempre tens la pipa a la boca i jo, que odio el tabac, em vaig empassant el fum...

-Doncs ara que ho dius- es va picar en Ramon, -parlant de boques, a veure si et canvies d'una vegada la dentadura postissa que et fa soroll cada nit...

-Doncs jo et diré una altra cosa, saps què? Que per anar amb bicicleta no es pot dur l'esquena dreta.

I així passaven els dies, a la seva curiosa manera.

Va arribar el moment de tornar, ja que s'apropava la data d'una nova exposició d'en Ramon i de l'obertura del nou restaurant d'en Pere.

Tenien tantes ganes de dormir al seu llit i veure la seva família que van decidir pedalar durant vint-i-quatre hores seguides sense parar.

Els suaven els mitjons i els feia mal la planta del peu.

Al final estaven tan esgotats que quan en Pere pedalava cap a l'esquerra el seu amic ho feia cap a la dreta, i van estar a punt de caure en més d'una ocasió.

Perquè no ho hem dit però els dos viatjaven a la mateixa bici, en un tàndem!

Van pedalar i pedalar sense parar fins que per fi van veure la silueta de la seva ciutat i aleshores van començar a tocar la botzina sense parar.

Els seus amics, quan la van sentir, van sortir a rebre'ls i donar-los l'enhorabona per la seva proesa.

-Com us ha anat per aquests mons? -els van preguntar.

I en Pere els va dir:

-Molt bé. Hem vist els llocs més bells del món, ous de color negre, arròs de color vermell, hem provat menjar agredolç i licor de drac.

-Hem vist la boira de Londres i els gratacels de Nova York, les cabanes de Mali i les ruïnes de Grècia- va afegir en Ramon.

-I heu conegut gent?- els van preguntar.

-Doncs... mira, recordo una dona enmig de la boira i un watusi, la veritat és que gairebé ningú, només quatre gats.

Lavors en Pere, emocionat, es va posar dret a la bicicleta i va dir:

-Ja ho tinc! Al meu nou restaurant li diré els quatre gats!

-Bona idea -va dir un dels seus amics-, poseu-vos tots aquí, que us faré una foto que et quedarà magnífica per al cartell.